

# "Les llengües regionals són patrimoni nacional"

Segons les declaracions següents, la ministra de Cultura Catherine Trautmann considera que la república francesa és ja prou sòlida i indivisible per poder plantejar-se l'ajut a les llengües minoritàries.

La ministra de Cultura i Comunicació francesa, Catherine Trautmann, era el 27 de novembre de 1998 a Occitània, a Ortès, per explicar-hi què comptava fer en favor de les llengües dites regionals. El seu ministeri les vol tenir més en compte. Hi haurà més ajudes als creadors, a l'edició de llibres o discs i –decisió que vol ser simbòlica–, la Délégation Générale de la Langue Française també s'haurà d'encarregar de les llengües de França. Heus ací alguns extractes de la declaració pública de Trautmann:

"La meua actitud és ben simple: consisteix a considerar que, si al nostre país aquestes llengües (...) havien estat relativament marginades d'allò que podia ser protegit, ajudat, encoratjat i sostingut (...), crec que avui cal reaccionar-hi altrament i considerar que aquestes llengües són patrimoni lingüístic i nacional. Hi ha el francès i hi ha les llengües de França. No hi ha pas oposició entre la nostra llengua oficial comuna, la llengua de la República, i tot allò que forma part del patrimoni lingüístic d'aquesta mateixa República, una i indivisible (...). El nostre govern fa un acte de confiança, perquè estimem que la República és sòlida, i per això mateix podem reconèixer i integrar en aquest patrimoni les llengües i les cultures regionals. És un pas endavant i una actitud diferent de les que hem conegut..."

—*Què significa donar més espai a les llengües de França?*

—Fer que siguin reconegudes com a patrimoni nacional. Cal poder reconèixer el lloc d'aquestes llengües i, alhora tenim l'obligació de protegir-les, de desenvolupar-ne l'ús, tant si es tracta de publicacions, com de qualsevol altra forma de creació; això també concerneix els mitjans de comunicació i, naturalment, la possibilitat d'aquestes llengües de poder accedir a la ràdio i a la televisió

—*Caldria modificar l'article 2, segons vos?*

—No sóc pas jo qui pot abordar la qüestió jurídica; ja hi ha l'estudi de Carcassonne que ha treballat sobre la constitucionalitat. Creiem que la Carta europea no és pas contrària a la constitució; només cal respectar certes condicions perquè s'hi adigui. Em penso que es pot afirmar perfectament aquesta diversitat lingüística tot mantenint la indivisibilitat de la República.

David Grosclaude



"Nosaltres estimem que la República és sòlida, i per això podem integrar en aquest patrimoni les llengües i les cultures regionals. És un pas endavant i una actitud diferent de les que hem conegut."

## Article 2, el combat comú

La qüestió de l'article 2 de la constitució s'ha convertit en la reivindicació que ha permès la unitat d'acció de tots els qui reclamen un estatut per a la pròpia llengua. Fa més d'un any que va crear-se un Comitè Republicà per la Modificació de l'Article 2.

Són in comptables les vegades que, des que fou votat, hom ha invocat aquest article 2 per impedir tal o tal iniciativa lingüística a Catalunya Nord, a Occitània, a la Bretanya o al País Basc. Així, un centenar de càrrecs electes del Bearn han signat un text demanant la modificació de l'article 2 i la votació d'un estatut de les llengües. Igualment, el Consell Regional de la Bretanya va votar fa dues setmanes, per unanimitat, una moció demanant-ne la modificació.

D'un any ençà que es multipliquen les manifestacions, les peticions, les intervencions prop dels diputats. Els responsables polítics són interpel·lats regularment perquè se suprimeixi o es modifiqui la frase que diu "La llengua de la República és el francès".

El Partit Socialista sosté l'opinió oficial i doncs del primer ministre que consisteix a dir que no cal canviar aquest article. Però els ecologistes, que tenen vuit diputats, són partidaris del canvi, així com també alguns diputats més, de dretes i esquerres.

L'especialista en dret constitucional, consultat per Lionel Jospin perquè estudiés la compatibilitat de la Carta europea amb la constitució francesa, ha conclòs que es podien signar cinquanta-dos articles del text europeu sense canviar l'article 2, però interrogat sobre què en pensava, de la modificació, el jurista en qüestió respon que fóra tan inútil de modificar-lo ara com ho havia estat de modificar-lo el 1992. **D. G.**